

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Vážení čtenáři,
poprvé se v časopisu Puls setkáváte s dvoustranou textů a výtvarných prací studentů vrchlabského gymnázia. Chceme Vás touto formou každý měsíc seznamovat s původními pracemi studentů.

Zrcadlo pravdy

Doma ho máme snad úplně všichni. Každé ráno se v něm zhlížíme, čechráme naše nepoddajné kadeře a trénujeme falešné úsměvy pro další den. Večer nám z něj do očí zírání postava, která vypadá, že sotva dojde do postele a my se marně snažíme odlíčit rozmazanou řasenku, kterou máme úplně všude.

Proč ale u zrcadla trávíme více času ráno než večer? Je snad důležitější maska, kterou se před ním každé ráno snažíme vytvořit, než to, co v něm vidíme večer? Zkusme u zrcadla strávit stejnou chvíli, i v momentě, kdy se vrátíme po celém dni domů. Zastavme se na chvíli a podívejme se sami sobě do očí. Tohle je totiž moment, kdy konečně můžeme shodit masku všech přetvářek a falešných úsměvů a zahledět se na naši opravdovou tvář. Uvědomit si, že to celé byla jen jedna velká hra, protože nechceme, aby všichni ti lidé venku věděli, jací doopravdy jsme. Ať už je to proto, že chceme ochránit je nebo tím zachraňujeme sami sebe. V momentě, kdy ale stojíme před zrcadlem, které nám ukazuje naši opravdovou tvář, tvář bez lži a bez přetvářky, je důležité uvědomit si, proč nám zrcadlo ukazuje právě tohle. Proč je důležité vidět, jací doopravdy jsme. A proč si to musíme každý večer připomínat. Mohlo by se nám totiž velmi lehce stát, že bychom na to zapomněli a nechali se zcela pohltit všemi těmi přetvářkami, které každý den servírujeme svému okolí na zlatém podnosu, protože se bojíme, co by následovalo, když by se dozvěděli, jací doopravdy jsme.

Přetvářky a lži jsou už nejspíš neodmyslitelnou součástí naší společnosti, ale nezapomínejme na naše opravdová „já“.

Linda Gottwaldová

Kristýna Novotná

Ležím celý dny doma

(Na Arbanovu melodii Benátského karnevalu, u nás zlidovělou pod názvem Pes jitrničku sežral)

Ležím celý dny doma
a koukám do stropu
A na fyziku online
se sotva dokopu

Musíme nosit roušky
to všechno protože
nařídili nám lockdown
a to znamená že...

(znovu od začátku)

Linda Gottwaldová

Óda na distanční výuku

(Na melodii Ódy na radost)

Ráno oči otevírám,
hodinu mám vzápětí.
Snídani už zas nestíhám,
tohle je snad prokletí.

Celý den jsem teď jenom on-line,
úkolů mám nad hlavu.
Blíží se mi další deadline,
pociťuju únavu.

Do půlnoci dvě hodiny
a já esej začínám.
Myšlenky, ty mám však jiný,
pro kafe si utíkám.

Dvě minuty do půlnoci
zdá se, že mám hotovo.
Zvládla jsem to bez pomoci
zítra zase nanovo.

Činnost naší školy je nyní utlumena distanční formou výuky, komunikace mezi učitelem a studentem je zprostředkována počítačem a budoucnost je nejistá. Chuť našich studentů tvořit však našťastí utlumena není. Studentky maturitního ročníku osmiletého gymnázia ve Vrchlabí jsou autorkami textů vzniklých v literárním semináři (Zrcadlo pravdy) a v hodinách českého jazyka (aktuální písňové texty na známé melodie) během současné uzávěry škol. Výtvarné práce pocházející z doby „normální“ výuky nabyly nových významů a jsou stále aktuální. Děkujeme Lence Krejčí za provedení a úpravu fotografií výtvarných prací, za celkovou grafickou úpravu této dvoustrany patří díky Petru Šídovi.

Jan Salvet a Jan Krejčí